

Sygn. akt III Ca 192/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Janas

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa Syndyka Masy Upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w upadłości likwidacyjnej

przeciwko P. S. i I. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 21 sierpnia 2013 r., sygn. akt II C 22/12

1 oddala apelację;

2 zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Aleksandra Janas

Sygn. akt III Ca 192/14

UZASADNIENIE

Powód Syndyk Masy Upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się od pozwanych solidarnie I. S. oraz P. S. kwoty 330,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 marca 2008 r. oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwani w dniu 13 marca 2008 r. zakupili u niego materiały budowlane za kwotę 330,16 zł, które zostały im wydane. Powód wywodził, iż pozwani nie zapłacili należności wynikającej z wystawionej pozwanym z tego tytułu faktury mimo wzywania ich do zapłaty tej należności.

W dniu 16 kwietnia 2010 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Gliwicach w sprawie o sygn. akt II Nc 2050/10 wydał nakaz zapłaty, w którym uwzględnił w całości roszczenie powoda.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwani wniesli o oddalenie powództwa w całości wskazując, iż z dokumentów załączonych do pozwu nie wynika by dokonali zakupu materiałów wyszczególnionych w tychże dokumentach. Pozwani podnosili, iż przedstawiona przez powoda faktura nie została opatrzona podpisem żadnego z nich, a powód nie przedstawił żadnego dowodu na doręczenie faktury bezpośrednio do rąk pozwanych. Pozwani wywodzili nadto, iż dokument wydania towaru został opatrzony podpisem osoby trzeciej, a paragon fiskalny w żadnej mierze nie stanowi dowodu sprzedaży towarów na rzecz pozwanych albowiem z jego treści nie wynika na rzecz jakiego podmiotu sprzedaż

została dokonana. Pozwani podnosili, iż nie udzielili pełnomocnictwa do zawarcia umowy sprzedaży towarów ujętych w fakturze załączonej do pozwu innej osobie.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od solidarnie na rzecz powoda kwotę 330,16 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 września 2010 r. do dnia zapłaty; w pozostałym zakresie powództwo oddalił i zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 107 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie to zapadło przy ustaleniu, że pozwani w marcu 2008 r. umocowali ustnie J. K., któremu zlecieli wykonanie remontu ich nieruchomości, do zawierania w ich imieniu umów zakupu materiałów budowlanych w hurtowni prowadzonej przez powoda. Z końcem marca 2008 r. pełnomocnictwo to zostało J. K. wypowiedziane i pozwani zaczęli dokonywać zakupu materiałów budowlanych osobiście, jednakże powód nie został o tym fakcie poinformowany. J. K., w hurtowni prowadzonej przez powoda, wskazywał iż jest podwykonawcą pozwanych i dokonywał zakupu materiałów budowlanych

Sygn. akt III Ca 192/14

w imieniu i na rzecz pozwanych i pobierał w ich imieniu towar, co zostało uzgodnione z powodem. Pozwani następnie dokonywali zapłaty za pobrany przez J. K. towar. J. K. w imieniu pozwanych zawarł z powodem umowę zakupu materiałów budowlanych w dniu 13 marca 2008 r. na kwotę 330,16 zł i potwierdził wydanie tego towaru pozwanym przez powoda.

Powyższe okoliczności doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania, że powództwo podlegało uwzględnieniu, a niezasadne okazało się jedynie w zakresie, w jakim roszczenie o odsetki nie było wymagalne. Jak bowiem ustalono w oparciu o zgromadzone dowody, powód zawarł z pozwanymi umowę zakupu materiałów budowlanych i przeniósł na pozwanych ich własność materiałów, towary te zostały wydane J. K., pełnomocnikowi pozwanych. Pozwani natomiast nie zapłacili powodowi należnej ceny. Pozwani nie wskazywali, iż powód wiedział o wypowiedzeniu pełnomocnictwa J. K., a niewątpliwie umowa zakupu zawarta przez J. K. w imieniu pozwanych w dniu 13 marca 2008r. mieściła się w ramach udzielonego mu upoważnienia. Rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o art.535 k.c., art.99 k.c., art.734 k.c. i art.746 k.c. w związku z art.105 k.c. O odsetkach orzeczono stosownie do art. 481 § 1 i 2 k.c. O kosztach postępowania Sąd postanowił na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiedli pozwani zaskarżając go w części co do punktów 1 i 3, wnieśli o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu w obydwu instancjach, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Zarzucili naruszenie prawa procesowego, a to art. 233§ 1 k.p.c. przez ustalenie, że J. K. miał umocowanie od pozwanych do zawarcia umowy sprzedaży z powodem opisanej w pozwie, że pozwani nie wykazali, że doszło do wypowiedzenia pełnomocnictwa, i że pozwani nie wiedzieli o fakturze wystawionej przez powoda ani o terminie płatności przy jednoczesnym przyjęciu, iż winni oni uiścić należność powodowi z uwagi na fakt, iż J. K. działał w ich imieniu. Zarzucili nadto naruszenie prawa materialnego, to jest art. 105 k.c. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że umowa zawarta przez J. K. jest ważna, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że powód mógł z łatwością dowiedzieć się o wygaśnięciu umocowania.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja pozwanych nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym, a Sąd Odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego. Artykuł 505 13 § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym do art. 387 § 1 k.p.c. Jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził

Sygn. akt III Ca 192/14

postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku winno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na względzie powyższe unormowania, Sąd Odwoławczy dokonując oceny całości ustaleń i oceny prawnej uznał, że apelacja pozwanych jest nieuzasadniona i jako taka nie może odnieść w żadnym zakresie oczekiwanego przez skarżących skutku.

Sąd I instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie powoda. Poczynione ustalenia faktyczne mają swoją podstawę w zgromadzonym materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny, zaś informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych zostały przez Sąd I instancji ocenione prawidłowo. Swobodna ocena wiarygodności i mocy dowodów dokonana przez ten Sąd nie wykracza poza uprawnienia wynikające z art. 233 k.p.c. Z tych względów Sąd Okręgowy w całości przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji.

Ocena prawna ustalonego stanu faktycznego dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa i okoliczności podniesione przez skarżącego w apelacji jej nie niweczą. Sąd Odwoławczy dokonując oceny prawidłowości procesowania Sądu pierwszej instancji w aspekcie zarzutów złożonych w apelacji strony pozwanej, nie znalazł podstaw do ich uwzględnienia.

Odmienne niż twierdzą skarżący, nie można postawić Sądowi Rejonowemu zarzutu nieprawidłowego i niezgodnego z art.233 k.p.c. dokonania ustaleń faktycznych. Odnosząc się do zawartych w apelacji twierdzeń o naruszenia prawa procesowego objętego regulacją art. 233 k.p.c., podkreślić należy, że stanowisko prezentowane w apelacji stanowi jedynie polemikę z ustaleniami zaskarżonego wyroku. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. wymaga natomiast wykazania, że Sąd I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego. To bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające wyłącznie przekonanie skarżących o innej niż przyjął Sąd Rejonowy wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Skarżący wymogom tym nie sprostali. Choć to na pozwanych spoczywał ciężar dowodu (art.6 k.c.) nie wykazali oni aby zawiadomili powoda o wygaśnięciu lub odwołaniu pełnomocnictwa udzielonego J. K., a umowa z dnia 13 marca 2008r. mieściła się w ramach udzielonego mu upoważnienia.

Z powołanych wyżej przyczyn Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. i § 12 ust. 1 pkt 1 i § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348, z późniejszymi zmianami).

SSO Aleksandra Janas